

Puikkarointi

Oulun seurakuntien lähetystyön tiedote • 2/2010

Päällimmäisenä

Taitekohdassa jotakin taittuu, kääntyy, muuttuu toiseksi. Elämän taitekohdassa voimme rakastua, jäädä eläkkeelle, joutua työttömäksi, saada lapsia, tulla uskoon, muuttaa, palata kotikonnuille tai kokea jotakin muuta järjestyttävää. Joka tapauksessa tällaisen jälkeen elämäämme tulee uusia ulottuvuuksia, koemme ennen kokemattonta, saamme ja menetämme, jätämme jäähyväisiä, muutumme.

Tästä Puikkaroinnista luemme Oulun seurakuntien lähettien muuttuvista tilanteista ja uudelleen suuntautumisesta. Menkää ja tehkää -palstalla esitellään mahdollisuuksia saada uusia näkökulmia elämään.

Virkistykseksi

Lumi o maas
mut koivu pittä lehristä kii.
Ain ihmisel sanota et
täyty osat luappu.
Ei noi puutka siin asias
nii esimerkillissi ol.

Heli Laaksonen: Pursu. Tarina- ja marinakirja. Kustannus-osakeyhtiö Otava, 2009.

Lähetysten kasvot

Olen Pirjo Lehtiniemi, Karjasillan seurakunnan nimikkolähetti. Elokuussa tuli kuluneeksi 28 vuotta siitä, kun lähdin ensimmäistä kertaa lähetystyöhön Etiopiaan. Työskentelin terveydenhoitajana erilaisissa projekteissa Mekana Yesus -kirkossa.

Tänä kesänä palasin Suomeen jäädäkseen. Menneinä vuosina totuin lähtemään ja tulemaan, sillä vietin monesti kesälomaa Suomessa. Vaikka Suomen Lähetysseura ja Hosainan hiippakunta pyysivät minua vielä jatkamaan Etiopiassa, ajattelin että nyt on sopiva aika palata. Ikää tulee ja joskus on tehtävä ratkaisu paluusta. Ennen kuin eläkepäivät koittavat, vierailen kaikissa nimikkoseurakunnissani.

Suomeen paluuta helpottaa oma koti Höyhtyällä, tuttu ympäristö, ystävät ja omaiset. Täytyy vain antaa itsensä asettua, vaikka monenlaisia tunteita risteileekin mielessä. 86-vuotias äitini asuu Oulussa, ja nyt meillä on mahdollisuus viettää aikaa toistemme kanssa. Myös pohjoisen valoisaat illat ja yöt tuntuvat ihanilta. Kaikki järjestyy omalla painollaan, mutta virastojuttujen hoitaminen lienee vaivalloisinta. Toivon, että löydän aikanaan seurakunnasta mielekästä vapaaehtoistyötä.

Etiopiassa työskentely on antanut minulle erilaista näkemystä maailmasta. Vaikka siellä elintaso on niukka, on elämisen taso rikasta. Työtovereita tervehditään joka aamu kädestä, ja muutoinkin ihmiset huomiodaan. Kanssakäyminen on inhimillistä: kysellään kuulumisia, keskustellaan ja eletään arjessa uskosta. Jumalanpalvelus ja erilaiset ryhmät kokoavat seurakuntaa viikoittain. Kun ehtoollista vietetään kerran kuukaudessa, jokainen kynnelle kykenevä yrittää päästä kirkkoon. Kirkossa käyminen on hyvä tapa.

Kun asuin Hosainan maaseutukaupungissa, oveleni tultiin usein pyytämään koulupukua, vihkoa tms. ja kaupungilla liikkuessani herätin huomiota erilaisen ulkonäköni vuoksi. Lapset huutelivat perääni: ”Ulkomaalainen, ulkomaalainen!” Se väsytti. Pääkaupungissa Addis Abebassa oli enemmän ulkomaalaisia, joten siellä sulauhin joukkoon. Suomalaisena toivoin joskus yksityisyyttä, mahdollisuutta olla omissa oloissani. Sadeaikana liukkaat kuraiset tiet tekivät työmatkoista vaarallisia, joten niitä ei tule ikävä. Sen sijaan kaipaen varmasti hyvää mausteista etiopialaista ruokaa ja ystäviä siellä.

Mielestäni Etiopiasta oli hyvä aika lähteä, sillä saimme juuri Atsaamon terveyskeskuksen laajennuksen valmiiksi. Projekti tuli päätökseen ja vietimme hienoja käyttöönottojuhla. Sain katsella kiittollisena ja tyytyväisenä työn tuloksia.

Maailman maininkeja

Eeva ja Mika Pouke, Israel

(Oulun tuomiokirkkoseurakunta ja Karjasillan seurakunta, Suomen Lähetysseura)

”Kirjoitteleme tätä kirjettä surullisin mielin, sillä heinäkuussa saimme lomamme alkajaisiksi tiedon, että emme voi jatkaa työtämme Israelissa. Sisäasiainministeriö antoi kieltävän vastauksen viisumianomukseen. Se merkitsee sitä, että tällä haavaa emme voi mennä edes käymään paikan päällä. Vuoden kestänyt toiveikas odottaminen päättyi pettymykseen ja näin ollen myös miltei kymmenen vuoden jakso koko elämän osalta... sehän ei kosketa vain meitä vaan lapsiamme myös, eikä itkultakaan ole välttytty. Lähtiessämme vuosi sitten Israelista tarkoituksemme oli vain puoleksi vuodeksi poistua maasta, joten hyvästit jäivät ystävillemme ja työyhteisölle sanomatta.”

Emma Holmström, Kambodža

(Tuiran seurakunta, Oulujoen seurakunta ja Oulun tuomiokirkkoseurakunta, Suomen Lähetysseura)

”Uusi kotini on hieman Banlungin kaupungin keskustan ulkopuolella, Boeung Kan Siang-järven rannalla. Jaan kotini kolmen koiran kanssa. Ratanakirin maakunnassa työskentelen International Cooperation Cambodia -järjestön Ratanakiri Integrated Development and Education (RIDE)-hankkeessa. Teemme työtä alkuperäiskansojen parissa.

Hankkeessa on niin kambodžalaisia kuin ulkomaalaisia-kin työntekijöitä. Saapuessani oli vielä kuiva kausi, joka jatkui tavallista pitempään. Nyt sadekausi on jo alkanut. Alkuperäiskansoille tämä sadekausi on ollut rankka. Kova isku on ollut koleraepidemia, joka on työllistänyt myös RIDE-hanketta. Kolera alkoi yhdestä kylästä, mutta hautajaisperinteiden vuoksi moni hautajaisvierasta sairastui ja palatessaan kotikyliinsä levitti tautia. RIDE-hankeessa on vahva terveys-, vesi-, ja sanitaatio-osuus. Kuolonuhreja taudilla on ollut yli sata, mutta nyt taudin leviäminen on jo saatu hidastumaan.”

Ritva ja Mauri Niemi, Tansania

(Karjasillan ja Tuiran seurakunta, Suomen Lähetysseura)

”Työt alkoivat täällä täydellä vauhdilla ja olimme lähtemässä Etelä-Tansaniaan työsafarille. Sinne jäi edellisellä kerralla 4 sairaalaa käymättä: Lugala, Itete, Matema ja Bulongwa. Kuitenkin juhannuspäivän yönä saimme viestin keskellä yötä, että Maurin äiti on vakavasti sairas. Matkustimme kiireellä Suomeen. Emme tarkkaan tiedä, milloin palaamme Tansaniaan, olemme mummun ja papan tukena vielä syksyllä ja teemme seurakuntatyötä.”

Kaija Lahtinen, Etiopia

(Lähetysyhdistys Kylväjä)

Opettaja Kaija Lahtinen on lähtenyt lähetyksen määräraikaistoihin Etiopiaan. Hänen tehtävänsä on opettaa suomalaisia lapsia pienessä suomalaisessa koulussa.

Hän jäi eläkkeelle omasta työstään muutama vuosi sitten ja ajatteli tänä syksynä aloittaa varsinaisen eläkkeellä olon. Mutta toisin kävi. Kerran saatu lähetyksenkutsu ei tälläkään kerralla jättänyt rauhaan. Monet ihmiset kyselivät Kaijalta mahdollisuutta lähteä opettajan tehtäviin Afrikkaan. Vähän aikaa mietittyään hän päätti lähteä. Pesti kestää syksystä ensi vappuun.

Kaija on tehnyt matkaa Etiopiaan ja asettunut omalle koululle. Edessä on mielenkiintoinen vuosi.

Menkää

Nuorten missioklubi Oulujoen seurakunnassa

Motto: ”Yhdenkin ihmisen panos voi muuttaa maailmaa paremmaksi paikaksi asua ja elää”. Tutustumme kirkkomme tekemään lähetystyöhön ja kansainväliseen diakoniaan sekä vieraisiin kulttuureihin. Jatkamme myös ystävyystoimintaa Oulun vastaanottokeskuksen nuorten kanssa. Tällä hetkellä keräämme matkakassaa kesän 2012 matkalle Tansaniaan. Meitä voi tilata maksua vastaan esittämään joulunäytelmästäme erilaisiin joulujuhliin.

Lisätietoja Sari Meriläinen, p.040 558 3294, sari.merilainen@evl.fi ja Jouni Heikinheimo, p.040 737 9643, jouni.heikinheimo@evl.fi

Karjasillan seurakunnan nuorten aikuisten lähetysryhmä

matkustaa kesäkuussa 2011 Namibiaan. Ryhmään on tulossa runsaasti aktiivisia ja innokkaita ihmisiä. Talven aikana matkaa valmistellaan, kerätään varoja ja avustustarvikkeita yms.

Lisätietoja Paula Rosbacka, p. 040 575 2714, paula.rosbacka@evl.fi ja Kimmo Kieksi, p. 050 310 5001, kimmo.kieksi@evl.fi

...ja tehkää!

Tahtoisinpa muistuttaa meitä kaikkia siitä, että rukous kantaa meidän lähetystyöntekijöitämme heidän arjensa kentällä. Muuan viikko sitten lähetettiin viestiä Vuorimaasta, jossa jylläsi vatsatauti-epidemia. Esirukousta tarvittiin ja kovasti.

Tilanteesta selvittiin ja työtä jatketaan taas jatkua entiseen tapaan.

Muista lähettejä ja lähetystyötä rukouksessasi!
Tarja Oja-Viirret